

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVII. De Synodo Nicaeae propter Arium congregata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

δεχθῆναι ἔδωκεν, μὴ τε ἐνθυμῆσθαι, καὶ ἐνθυ-
 μηθῆναι σιωπῇ παρὰ δὲ ἀναγκῆς ἄλλή-
 λων μὴ χωρίζεσθαι, εἰ καὶ περὶ τι μὲν ἄρ-
 θροῦ διαφείρονται· περὶ μὲν γὰρ τῆς
 θείας προνοίας, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίσιν
 ἔχει ἀναγκαῖον· ὡς ἡ περὶ τῶν τοιαύτων ζητή-
 σεων ἀκρίβειολογίας, καὶ μὴ πρὸς μίαν συμ-
 φωνίαν γνώμην, προσήκειν ἐν ἀπορήτῳ καὶ
 διανοίᾳ ἔχειν ἀφεμένους τὴν περὶ ταύ-
 τας λέγουσιν, ἐκέλευσεν ὁμοροῦν ἀρχιερεῶν
 καὶ μητροπολιτῶν· καὶ διατάξαι παρὰ δὲ ἀναγκῆς
 ἐπιτῆσαι ἑωυτοῖς ἰδέσθαι, ἐπιχεῖν ἀλέξαν-
 δρῳ μὲν ἐν καὶ ἀρείῳ, πῆ μὲν μεμφομέ-
 νῳ, πῆ δὲ συμβεβηκόσιν, τοιαύτῃ ἐγγραφῇ
 χαλεπῶς δὲ ἔφερε, πυνθανόμενον πᾶσι
 ἐναντίως πᾶσι τὴν τὴν πάρα ἀγὴν ἐοβλή-
 τωκαὶ ἄρθρον ἐν ταῖς πρὸς ἑωυτοῖς δια-
 φερούμενοι περὶ τῆς τῆς μὲν πρὸς ἀλ-
 λήλους ὅσα ἀπέχοντο κοινωνίας· ἰσθακίωτε-
 ρον ἢ τὴν ἐοβλήτῳ ἦγον, καὶ ὡς εἰκός τῆ περὶ τῆς
 ἀρχιερατικῆς, τὴν λαμπροῦ τῆς πατρι-
 κῆς ἐλαπίον· κατ' ἀμφοτέρωθεν ἀσα-
 φῆσαι ἑωυτοῖς ἐκκλησίαν ἐπὶ δὲ ἀναγκῆς νο-
 μίστας τὴν διώσθαι προκαταλαβεῖν τὸ κα-
 κῶς περὶ εἰς πλείους χωρῆσαι, πέμψει ἀνδρα-
 γάτους ἀπὸ τῆς αὐτῆς πίσεως καὶ βίῃ ἐπίσημον, καὶ
 ταῖς ὑπερὶ τῆς δόγματι ὁμολογίας ἐν τοῖς
 ἀποστόλοις χρόνοις διδοικεμενῶτα, διαλλά-
 ξαι τῆς ἀγνότητι διὰ τὸ δόγμα τῆς ἰσθα-
 κίας, καὶ τῆς πρὸς ἑωυτοῖς τὴν ἐοβλήν δια-
 φερούμενας· ἦν δὲ ὁμοῦ ὅσοι ὁ κορδὸς ἐπί-
 στωπος.

A omnino, nec cogitari initio oportebat,
 & si forte cogitata fuissent, silentio tra-
 denda erant: cum utique ipsis licuisset
 à se invicem non seungi, quamvis in ali-
 qua parte dogmatis dissentirent. Nam
 de divina quidem providentia, unam
 eandemq; fidem necessario habendam
 esse. Hujusmodi autem quaestionem
 scrupulosas argutias, licet in eandem
 non conveniamus sententiam, clausas in
 intimo mentis recessu servari debere.
 Jussit igitur ut inani de his rebus alterca-
 tione deposita, ad concordiam redirent.
 Se namque non mediocriter dolere: at-
 que ob eam causam licet ingenti deside-
 rio teneretur urbes Orientis videndi,
 iter suum repressisse. Et hæc quidem Ale-
 xandro atq; Ario scripsit, partim eos re-
 prehensens, partim consulens. Præ-
 terea cum audisset quosdam esse qui fe-
 stum Paschæ diem contra morem reli-
 quorum omnium celebrarent, eam rem
 permoleste tulit. Quippe ea tempestate
 in Orientis partibus nonnulli hac de re
 dissentientes, à mutua quidem inter se
 communione minime discedebant. Ju-
 daico tamen magis more diem illum ce-
 lebrabant, atque ut verisimile est, hujus-
 modi disensione splendorem ejus festi-
 vatis imminuebant. Duabus igitur cō-
 tentionibus Ecclesiam liberare studebat
 C Constantinus. Et quoniam malum prius-
 quam ad plures serperet, prævenire se
 posse existimabat, virum quem in comi-
 tatu suo habebat, fidei ac vite integritate
 conspicuū, & qui superiori tempore va-
 rius confessionum certaminibus pro teli-
 gionis defensione inclaruerat, à latere suo
 mittit, qui ad cōcordiam reduceret tum
 illos qui in Ægypto de Doctrina fidei
 dissentiebant, tum eos qui in Orientis par-
 tibus de fest. vitate Paschæ discrepabant.
 Is erat Hosius Episcopus Cordubæ.

Κεφ. ιζ.

Περί τῆς ἐν νίκαιᾳ ἀβρειθεύσεως συνόδου δι' ἄρθρον.

D CAPUT XVII.

De Synodo Nicaea propter Arium congregata.

ΕΠὶ δὲ παρ' ἐλπίδας ἐχώρει τὸ πρῶτον
 ἔργον, καὶ κρείττων ἦν διαλλαγῶν ἢ
 ἔργων, ἀπρεακτὸς τε ἐπανάξει ὁ τὴν εἰρή-
 νην βραβεύσασαι ἀπεσαλμένῳ, συνεκά-
 λυσε συνόδον εἰς νίκαιαν τῆς βιθυνίας, καὶ
 παλαιῆ τῶν παρορῶσι τῶν ἐκκλησιῶν

SEd cum eventus spei non responde-
 ret, & contentio reconciliationem
 minime admitteret, isque qui ad com-
 ponendam pacem missus fuerat, re infe-
 sta reverteretur, Imperator Synodum
 convocavit apud Nicæam urbem Bithy-
 niæ: & ad omnes ubique Ecclesiarum
 Hhh iij

Antistites scripsit, ut præstito die adessent. Huic Concilio interfuerunt, ex Apostolicis quidem sedibus Macarius Episcopus Hierosolymorum, & Eustathius cui Antiochiæ ad Orontem sitæ Ecclesiæ jam tum commissa erat, & Alexander Episcopus Alexandriæ quæ est juxta Mareotem lacum. Julius vero Episcopus urbis Romæ propter senectutem adfuit. Verum illius vice adfuerunt Vito & Vincentius, Romanæ Ecclesiæ Presbyteri. Præter istos alii quoque multi ex variis Provinciis convenerunt egregii viri: quorum alii facundiâ & intelligentiâ pollebant, nec solum scientiâ sacrarum literarum, verum etiam reliqua omni eruditione erant conspicui: alii vitæ integritate eminebant: alii vero utraque ex parte laudem erant consecuti. Erant autem Episcopi trecenti circiter ac viginti. Presbyterorum vero & Diaconorum qui eos comitabantur, ingens, ut verisimile est, fuit multitudo. Aderant unâ cum illis viri in disputationibus exercitati, qui eos adjuvare eloquentia sua parati essent. Porro sicut usu venire solet, multi ex sacerdotibus perinde quasi pro privatis suis negotiis acturi cõvenissent, opportunum se tempus nactos esse existimarunt, quo ea quæ ipsorum animos offenderant, emendarentur. Proinde unusquisque ea quæ aliis objiciebat crimina, libello comprehensa Imperatori offerens, ea quæ adversus ipsum secus admittenda fuerant exponere. Cumque id passim ac singulis prope diebus accideret, præcepit Imperator ut singuli ea de quibus alios accusabant, certo die prosequerentur. Ubi dies constitutus advenit, Imperator acceptis libellis qui ipsi offerant oblatis, inquit, accusationes tempus quidem tibi præscriptum habent, magni iudicii diem: iudicem vero eum qui omnes iudicaturus est. Mihi vero cum homo sim, nefas est hujusmodi rerum cognitionem mihi arrogare, cum & qui accusant & qui accusantur, sacerdotes sint. Neque enim illos oportet tales se præbere ut ab aliis iudicentur. Agedum igitur, divinam clementiam in dandâ mutuo veniâ imitantes, deletis accusationibus, pacis fœdera jungamus: & causam fidei tractare studeamus, cujus gratiâ in hunc convenimus locum. His dictis, Imperator singulorum criminationem cessare &

ἔγραψεν, εἰς ῥῆτὴν ἡμέραν παρῆναι ἐκωνόντων δὲ τέτρα τὴ συλλόγῃ, τῶν μὲν ἀποστολικῶν θρόνων, μακαρίου ὁ ἱεροσολιμῶν, καὶ εὐστάθιου ἡ δὴ τὴν ἀνποχειῆς τῆς πρὸς τῷ ὀρθῆνῃ ἐκκλησίῳν ἐπιεραπῆς, καὶ ἀλεξάνδρου ὁ ἀλεξάνδρειας τῆς πρὸς τῆς μαρτυρίας λίμνῳ ἱεῶν. δὲ ὀρωμαίων ἐπίσκοπος, διὰ γῆρας ἀπελιμπάνετο παρῆσαν δὲ ἀντὶ αὐτοῦ βίτιως καὶ βικηλίῳ, περὶ ὑτέρου τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τέτατος δὲ καὶ ἄλλοι πλείοσι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ οὐκ ἀσφόρων ἐδῶν συνήλθον. οἱ μὲν νοεῖν καὶ διὰ γῆν ἱκανοὶ, εἰδήσῃ τε τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ τῆς ἄλλης παιδύσεως ἐπίσημοι, οὐκ ἀσφῆ βίβι διατρέποντες. οἱ δὲ, κατ' ἀμφοτέρου δοκιμῆτες ἦσαν δὲ ἐπίσκοποι περὶ ἀμφοῖν τριακόσιοι εἴκοσι. πρὸς ἑσπερῶν τε καὶ διακόνων ὡς εἰκὸς ἐπομένῳ, οὐκ ὀλίγον πλῆθος συμπάρησαν ἡ τοῖς ἀνδρες διαλέξεων ἐμπειροὶ, οὐκ ἀσφῆ βοηθεῖν λόγοις σπεδάζοντες. οἳ δὲ φῶν γίνεσθαι, πολλοὶ τῶν ἱερέων, ὡς ὑπερὶ ἰδίων πραγμάτων ἀγωνίσασθαι συνελθόντες, κατ' ἔργῳ ἐκῆν ὀνόμισαν τῆς τῶν λυκουῶν παιδύσεως καὶ περὶ ὧν ἕκαστος τῶν ἄλλων ἐμῆμψε, βιβλίον ἐπίδῃς βασιλεῖ, τῶν αὐτῶν ἡμαρτημένα προσηγγελλῶν ἐπὶ τῷ ἐφ' ἕκαστης ὀχερῶς πῶτο συνέβαινε, περὶ ταῦτα ὁ βασιλεὺς εἰς ῥῆτὴν ἡμέραν ἕκαστος περὶ ὧν ἐνεκάλει δῆλον ποιεῖν. ἀσφῆ ἡμεῖς δὲ τῆς προδεσμίας, τῶν ἐπίδοσθῆναι βελία δεξάμενοι, αὐταὶ μὴ ἐφῆ αἰκατηρεῖαι καιρῶν οἰκείων ἔχουσι τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης κείσεως. δικασθῆν δὲ, τῶν μὲν ὀλοντα πᾶσι τότε κείνῳ. ἐμοὶ δὲ ἐφῆ μὴ ἀνθρώπων ὄντι, τοιαύτῳ εἰς ἑαυτῶν ἐπίδοσθαι ἀκοχασθῆναι, ἱερέων κατηγορεῶν καὶ κατηγορευμένων ἡκιστα γῆρη τοιάτας ἑαυτοῦ περὶ ἑσῆν, ὡς παρ' ἑτέροις κείνῳ εἶναι ἀμνησάμενοι τὴν θεῖαν φιλανθρωπία τῆ πρὸς ἀλλήλους συγνώμη, ἀπολειψθῆναι τῶν τῶν κατηγορευμένων, πωσόμεθα. τῶν περὶ τῆς πίσεως σπεδάσῳμῳ, ἐφῆ καὶ δεδῶν συνελθῆναι ταῦτα ἐπὶ ὁ βασιλεὺς, τὴν ἕκαστος γεγραφῆναι

